

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 397/2018
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Александра Полић Станковић, адвокат из ..., ... број ..., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда – Одељења у Нишу II-2 Уи 193/18 од 01.11.2018. године, са противном странком Високим саветом судства, у предмету извршења пресуде Управног суда, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбијен је захтев АА из ... поднет ради извршења пресуде Управног суда II-3 У 16383/16 од 22.02.2018. године. Пресудом Управног суда – Одељења у Нишу II-3 У 16383/16 од 22.02.2018. године уважена је тужба АА из ..., поништено решење Високог савета судства број 401-00-00194/2015-01 од 25.10.2016. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем Високог савета судства број 401-00-00194/2015-01 од 25.10.2016. године одбијен је захтев за повећање плате АА из ..., судије Основног суда у Лебану, којим је тражио повећање плате за 50% почев од 01.01.2014. године па надаље, док за то постоје законски разлози.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац наводи да је Управни суд приликом доношења побијаног решења требао да примени одредбу члана 71. Закона о управним споровима, а не одредбу члана 69. Закона о управним споровима на коју се позвао. Како тужени орган није донео нови акт у законском року од 30 дана, то се није могла применити одредба члана 69. Закона о управним споровима већ је Управни суд морао да донесе решење које замењује акт туженог органа, како је прописано чланом 71. став 3. Закона о управним споровима. Тужени орган је очигледно неправилно извршио пресуду Управног суда У 16383/16 од 22.02.2018. године, па је суд морао све то да има у виду, чак и да цени нову одлуку туженог органа која је такође противна правном схватању и примедбама Управног суда. Стога је суд требао да спроведе поступак и утврди да ли је нови управни акт донет противно

пресуди и да сам реши ствар пресудом која ће у свему заменити управни акт туженог органа. Истиче да је Управни суд већ два пута поништио одлуке туженог органа. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијано решење и предмет врати на поновно одлучивање.

Високи савет судства је у одговору на захтев навео да је поступио по пресуди Управног суда II-3 У 16383/16 од 22.02.2018. године и донео ново решење 04.09.2018. године. Сматра да нису испуњени услови из члана 71. Закона о управним споровима за извршење наведене пресуде, с обзиром да је она извршена решењем туженог органа.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, како је тужени орган Високи савет судства, у извршењу пресуде Управног суда II-3 У 16383/16 од 22.02.2018. године, донео решење у смислу одредбе члана 69. у вези са чланом 71. Закона о управним споровима, нису испуњени услови да суд уместо туженог органа донесе управни акт, па је Управни суд захтев одбио.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је оно донето без повреда правила поступка. Побижаним решењем оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законито донесену одлуку. Образложење побијаног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио Управни суд, а које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Одредбом члана 71. став 1. Закона о управним споровима је прописано да ако надлежни орган после поништења управног акта не донесе одмах, а најкасније у року од 30 дана, нови управни акт или акт о извршењу пресуде донете на основу члана 43. овог закона, странка може посебним поднеском да тражи доношење таквог акта. Ставом 2. истог члана закона је прописано да ако надлежни орган не донесе акт из става 1. овог члана ни у року од седам дана од дана тражења странке, странка може посебним поднеском да захтева од суда који је донео пресуду доношење таквог акта. Ставом 3. истог члана закона је прописано да ће суд, по захтеву странке, затражити од надлежног органа обавештење о разлозима због којих управни акт није донео. Надлежни орган је дужан да ово обавештење дâ одмах, а најкасније у року од седам дана. Ако он то не учини, или ако дато обавештење, по нахођењу суда, не оправдава неизвршење судске пресуде, суд ће донети решење које у свему замењује акт надлежног органа, уколико природа ствари то дозвољава.

Имајући у виду да је тужени орган дана 04.09.2018. године донео решење о извршењу пресуде Управног суда II-3 У 16383/16 од 22.02.2018. године, правилно је, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да суд уместо туженог органа донесе акт у извршењу наведене пресуде. Према одредбама члана 71. Закона о управним споровима, странка може тражити, у спору пуне јурисдикције, доношење управног акта од суда који је донео пресуду у првом степену. Надлежни орган је у могућности да донесе акт у извршењу

пресуде и после подношења тог захтева. Након тога, странка може тражити оцену законитости акта. Доношењем акта од стране надлежног органа у току поступка покренутог по захтеву странке на основу одредбе члана 71. Закона о управним споровима, престају законски разлози да суд удовољи поднетом захтеву. Решење Високог савета судства од 04.09.2018. године је достављено подносиоцу захтева тако да га је он могао побијати тужбом у посебном управном спору пред Управним судом, у смислу поуке о правном леку у наведеном решењу.

Суд је ценио навод којим подносилац захтева указује на то да је тужени орган донео решење у извршењу пресуде Управног суда по истеку законом прописаног рока од 30 дана, па налази да је без утицаја на оцену законитости побијаног решења, јер суд може усвојити захтев странке и донети акт који у свему замењује акт надлежног органа само у случају да надлежни орган такав акт није донео до дана решавања захтева.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.02.2019. године, Узп 397/2018

Записничар,
Рајка Милијаш, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић